

Secrets i família

Fa uns dies, només uns dies, a València calia concretar, especificar, donar més dades si algú parlava de Manglano. El cognom, que a la ciutat comparteix cúpula amb els Noguera o els Trénor, ha estat prolífic i ha donat moltes figures a la vida cívica i social de l'urb. Ara, però, la genealogia ha passat a un segon pla i amb ella diputats, jutges, alcaldes o dames de societat i avui, de Manglanos, només n'hi ha un: el tinent-coronel Emilio Alonso Manglano, director dimissionari del Centre Superior d'Informació per a la Defensa (CESID), denunciat i denunciador, convertit en Manglano, a seques, per la premsa madrilenya. La simplificació potser es produeix pel fet que allà, com ací, el segon cognom, Manglano, té més d'aristocràtic, o perquè alguns encara no han descobert que Alonso no és nom, sinó cognom. En qualsevol cas, és per part del seu pare, el general d'infanteria Luis Alonso de Orduna, que quan la desfeta de l'any 36 ja apostava per la tornada dels borbons, que l'ex-director del CESID està emparentat en grau de cosí amb Emilio Attard Alonso, l'anomenat "pare de la Constitució", president ara del Consell de Cultura de la ciutat de València i assessor àulic de l'alcalde Rita Barberà. Attard considera el seu cosí "una persona molt liberal amb un profund respecte pel rei".

Als divuit anys trencà Manglano, aquest del CESID, els seus vincles amb València, la ciutat que l'havia vist nàixer, i passà directament a l'acadèmia militar de Saragossa l'any 1944. La seua partida el deixaria durant un temps en un segon pla mentre a la seua ciutat natal encara dominaven l'actualitat alguns Manglanos, membres destacats de l'estirp que des d'Extremadura s'havia instaurat al Regne de València allà pel segle XVIII després d'entroncar amb les famílies més poderoses, com els Vich o els Cardona. El més important era el seu oncle, Jesús Manglano i Cucaló de Montull, primer alcalde del nou ordre franquista i baró de Càrcer des de l'any 1916, en honor del qual els *bulldozers* començaren a enderrocar el nucli antic de la ciutat per obrir una avinguda moderna, que avui ha quedat inacabada, convertida en homeatge i vergonya del *desarrollismo* voraç i pretensió. Mentre Emilio Alonso Manglano completava la seua formació castrense, el seu cosí Vicente Manglano feia la volta al món en un veler de l'expedició del capità Anselmo.

Emilio Alonso Manglano, director del CESID dimissionari per l'escàndol de les escoltes, pertany a una de les grans famílies valencianes. Relacionat amb figures clau de l'última història valenciana, com el seu cosí Emilio Attard Alonso o el primer alcalde franquista, el seu oncle Jesús Manglano, baró de Càrcer, la seua trajectòria personal, unida a la carrera militar des dels divuit anys, ha estat sempre -obligacions del càrrec- molt discreta.

Amb només 22 anys Emilio arribà al Tercer Duque de Alba de la legió espanyola, amb el seu despatx de tinent. Era l'any 1944 i a València un altre parent seu, José Manglano Selva, també militar, amb el grau de comandant, tornava a ocupar el càrrec de màxim responsable del cap i casal. Fills d'aquest alcalde són els germans Carlos i José Luis Manglano de Mas, que han ocupat destacats càrrecs polítics. El primer com a diputat al Parlament espanyol pel partit Renovación Democràtica i el segon com a regidor a l'Ajuntament de València i, posteriorment també diputat al Congrés per Alianza Popular.

De la legió, Emilio Alonso Manglano va passar a la primera bandera de la brigada paracaigudista, després d'un any en el regiment de la guàrdia de Franco, i allí es va quedar fins al 1955. Ja en aquells moments el jove militar destaca per la seua curiositat insaciada, que el duu a obtenir gairebé totes les especialitats formatives que l'exèrcit permet, des de les telecomunicacions fins a la topografia, i a sovintejar amb interès real les universitats d'estiu. De la seua ideologia restava ferma l'herència paterna de contundent fidelitat al rei, la qual cosa el portà a Atenes com a convidat de la boda entre l'aleshores príncep Joan Carles i Sofia de Grècia. Representant del prototipus de militar il·lustrat, Manglano combina la seua formació amb l'acció, com a paracaigudista en actuació en la guerra de Sidi-Ifni. Durant els complicats anys setanta, sovinteja cercles més o menys progressistes, com els del diari *Madrid* i s'incorpora a l'aparell europeista d'un exèrcit espanyol amb necessitat d'obertura. El 1974 és membre de la delegació espanyola de Seguretat i Cooperació a Europa.

La seua carrera militar continuà ascendent i aquell decisiu 23-F del 1981 el va sorprendre com a cap de l'estat major de la brigada paracaigudista. Des del primer moment, Manglano es ratifica en la seua lleialtat al rei i col·loca a la seua disposició, tal com diuen les ordenances, els seus efectius. Enmig d'aquell misteriós entramat que unes vegades semblava d'opereta i, algunes altres que anava de debò, la figura de Manglano sembla la més sòlida. A l'endemà, els tancs que havien fet la seua passejada per València tal com feien una i mil vegades els dies de pràctiques, tornaren a la caserna, i el rei, aleshores amb una popularitat en hores baixes, es convertia en el garant insubstituïble de la democràcia. La lleialtat de Manglano va ser recompensada amb el nomenament com a direc-

---

tor del CESID, "la Casa", en l'argot militar. El CESID era l'hereu del franquista Servei Central de Documentació (SECED), especialitzat en lluitar contra "rojos y separatistas" i poc avesat als temps i les maneres democràtiques.

La peculiar estructura dels serveis secrets espanyols deixava la capacitat de decisió i el coneixement de les maniobres realitzades en mans de tres persones: el director del CESID i el vice-president i el president del Govern espanyol. Manglano manifestà prompte la seua antipatia per Alfonso Guerra i més d'un va sospitar de la cara d'alleujament que el valencià va fer després de descobrir-se la trama econòmica del seu germà, especialment quan Guerra va ser substituït per Narcís Serra. Amb Serra, tot va ser diferent, i ara el vice-president, en una sonada intervenció parlamentària, ha defensat amb tota la força que ha trobat, que no la coherència, el seu estret col·laborador.

El cas denunciat pel diari *El Mundo* continua en realitat un seguit d'escàndols relacionats amb el CESID que posaven de manifest el poc control que en ocasions Manglano tenia, o fingia tenir, sobre els seus subordinats, molts d'ells, vells treballadors del SECED. Ara, enmig del remolí, Manglano s'ha vist obligat a dimetir i a denunciar el seu subordinat, el coronel Perote, com a responsable de les escoltes a diferents personalitats, entre les quals hi ha el rei. Entre la complicada xarxa d'acusacions i contra-acusacions, (Perote ho nega tot i assenyala així directament Manglano), emergeix la figura de Mario Conde presumpte traficant entre Perote i *El Mundo*. El financer ha quedat ara a l'altra vora del riu que el separa de l'ex-director amb l'aigua cada vegada més tèrbola però alguns recorden que, no fa molt, el CESID era bon comprador de l'empresa de material d'espionatge i control Técnicas de Cifra, propietat del holding Banesto.

Els amics, si ho eren, ja no ho són i Emilio Alonso Manglano, obligat a perdre la seua principal arma, la discreció, només manté ferma la seua entestada lleialtat. El temps dirà si cap al Govern, el rei, o ell mateix. **Jordi Sebastià**

Emilio Alonso Manglano. El seu cognom continua deixant petjades sobre la història.

